

בזין איה

קבועות. א"כ ראי לנו להשכיל של דבר יש לו כלית מכוונת מוסדרית, ואפילו אותן הפרטים שאין לנו משכילים להם חכלית, עלינו לדעת שיש להם גורץ שיבא הזמן וונגן תכליתם. ע"כ אפיי' דיקון מקום שבו נעשה הנס, ע"פ שאפשר לתלות הרכבה במקורה שם לא ה"י במקומות זה ה"י במקומות אחר. אבל הגיטים מלמדים אותנו שאין לנו דבר קטן נזוב מהשגחה זדיקות, ע"כ גם הדבר שאפשר לדון עליו דין מקהה ראי להשכיל שיש בו תכלית של טובות. ע"כ قولלים אנו גם הגדנות המקומות עם מציאות הנס, להורות שכם שיש תכלית נשבה לעצם הנס, כן תצא ג"כ תכלית טובה מהתייחדר בזה המקומם דזוקה, ולא³ התייחד במקורה כ"א בוגינה תכליתיה.

ובזה.
והברכה אמונה רואה לנויטים, אך שוגם מעשה
וטבע במשמעות [הניטים מלאים הווד ד' וחסידן הגדול].
אבל יש הפרש בין זה הדיבורו לבין המוחשבת. כת
וחמחשבת מושtot לחשוב ג'כ אל מה שיזי' באחריות
חיימים, וזהן התחום פועל עליון כייכ כמו והעתיד היית
תשגב. אמונה כה הדיבורו פועל באדם לפ' טبع
התרגשו לגברת עזיזה בחווה. ע"ב באשר מעשי הטבע
הכם ערוכים במערכה בזאת שתוכליות יושר שלחן
צלהה⁴ לפעמים, ואין ניכר טוב ד' ויושדו בהשכמה
הראשונה, ע"כ ראוי לברך רוק על היצירות הכליליות
בפועל, שבכלל אנו מרגישים שהטוב מוזבה ויתסוד
ד' מלאה הארץ⁵, ו'עולם חסד יבנה'⁶. אבל
בחולצות הפטוריות אנו מכירים את האדק שבארחות
הטבע רוק ע"י השכמה מאר עמו קפה עולם עד,
שהיא געלה מן הדיבורו. אמונה הנט יעשה לעולם
لتכלית שיש בה צדק גליך ויושר מפורסם, ע"כ ראוי
לברך על פרטו בפועל בדיבור פה. אמונה החפש
לזרות גמר כל חכלית גם במשמעותו, כי אי אפשר כלל להנאה
את הווד החכמה העליזונה, כי אם החפש
מסדרתו במערכה של חכמה נפלאה, המתודמת על
שם הנצח שתורתה בכל פרט מנגה בכל עזה וצדקה.⁷
שר "הstorao הילל בכל יום ה' מתרך ומגניך"⁸

באללו הייתה הנהגה ערכוה במלויות קטנות שבכל
קהל קטן נראה חרוצאותין הטובות, ודבר זה היה
היקש לאין ערוך אל מעשי די הנגדוים. "מה גדרו
הנוראים?" אמר עמנואל מושבזניד⁹. (שם ק' יג' קרוכן.)

ה רואת מקום שגעשו בו ניסים לישראל, אמר ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה. ראוי להזכיר את הנם עם הטבע שערך של אהדות, שהרי מעשיו ד' כולם אחד הם, ומה שמחדר הטבע בהנאה הכללית, הנם מללא אותן. ע"כ אין ערך הנם בלבתי שיך אל הטבע כ"א הוא מצומד ומהובר לו, וזה ג"כ מכלל הבונה של רוחלו' יתני התנה הקב"ה עם מעשה בראשית דהינו שהגש יש לו יחש בהנאה עם הטבע. ובזה מובן עני הניסים בלבד שאלה של שניין רצון, מאיור שהמה חלקיים מהשלשות הגדולה של ההנאה הכללית כמו הטבע. ע"כ באשר יסוד הטבע הוא המקום, כי הוא מקיין את הנמצאים המוגבלים, שהוא מוגבל ג"כ באיכות בחוקיו הטבעיים, כמו בנסיבות מקום, והדברים שהו צריכים להורות שהם געלים מן הטבע בכלל, הוו לנו חזיל'ם להמעלה מן המקום: "מקום ארון וכוכבים אינו מן המדה"², א"כ אין להם יחש גערץ למקום בודך פרטיו, אמנם כדי להורות יחש הנם אל הטבע, כדי להזכיר שהכל הוא מעשה ד' אחד ואין הטבע עוזב מההשגהה הפרטית כמו הנם, ע"כ חברו ברכת ההווארה של הניסים יחש המקום, שהוא הנושא של הטבע: בודך שעשה נסائم לאבותינו במקום הזה, להורות שהניסים הם מחוברים ומשלימים את הטבע המחוקם במקום.

ומשלימים את הטעמם המתקומם במקום.
[זהה]. ונכללת זהה כי ההעיה שאננו למדים
מציאות הקיימים, שאין לנו דבריהם של מקורה
במציאות כ"א כל הדברים המודגמים הם נערבים
ב להשגחה של החכמה העולונה, שאם ה"י נוהג רק
הטעמ הינו דמי, שאעפ' שכליות הטעמ נערבת
בחכמה והשגחה, מ"מ אפשר שישנם דברים
שהמציאות הכללית מתיבת את מקוריהם אלא שם
תכלית נמצאת, אלא שם מתחייבם מהתכוונות
הכלליות. אבל כיוון שנמצאים הנטים בהנוגה, שהם
אין קשורין אל חכונת הסיבות הכלליות, א"כ וראיו
שאין זה דבר מוכרת כלל שייחיו הדברים נמשכים
מצד תיזביהם, שהוא אין היוב נמצא כלל, שאם ה"י
היוב נמצא לא ה"י מקום לדבר יוצא מסדר הסבota

בעולם הנsector^ט. רק הקב"ה עשה זכר לנפלאותיו גם בעולם הזה. וזה תליון במעשה האדם לפרש הנס ולגנות אור הנס גם בעולם הזה. כמו שבתווב (*תהלים ס. ט*) נחת בר' נס להחנותוס. וכל איש ישראל שמתפעל נפשו בחנוכה על ידי הנס ומהצורע לעבדות השם יתרך ומשתווק לבני בית המקדש. הרי זה מפרש הנס. ובאמת עיקר היישועה היה באיתור הרשעים היזונים וגנוזותיהם. רק הקב"ה עשה נס בזרות שיאר זכר מזו היושעה ובני בינה הרים נאת וקבעו המצויה לדורות:

וחנוכבה מהימים שהיחיד גומר בה את
החלל¹². כי היל יש מ-
הזמןים. עבר והו ועתיד¹³. ולכן אין יפה
לומר היל בכל עת. ואיתא¹⁴ האומר היל
בכל יום דורי זה מחרף ומגדף. והטעם
זה מן והטיב המכחיש דבריו. אבל בשגפות
זהarraה מלמעלה מן הזקן. יש היל. ובוחנו
שנעשה בו נסים וגס הוא פתיחות שע-
טילמעלה. לכן רמזו המזנה על הפלחה¹⁵
וירסומי ניסא והוא דבר גדול. כי הנז

ה. אמר רבי יונתן, אין תקנה מהו שברוך הוא עם קם
שכיה נברע לפניו ישראל, והוא הוא דבוקה, (שםות ז, ס) ז' ישב חיט
דאימנו, ליתנו שתקונה עמו. אמר רבי יונתן בון אלעזר, לא עם
חס בלבד התקנה הקדוש ברוך הוא אלא עם כל מה שנברא בשלחת
מי בראשית, והוא הוא דבוקה, (ישעה מה, י) אני בך גטו שמים,
ובכל אבאים צויתי מפני גטו שמים ובכל אבאים צויתי את חם
שיהיה נברע לפני ישראל. צויתי את השמים ואות הארץ לשמשתko
לפני משה, שאמר (רכbits לב, א) חאוות השמים, וכו', צויתי את
השמש ואת כתרת שבעמדי לפניו יהושע, שאמר (יהושע ז, י) שמש
בגבעון דום, צויתי את העורבים שיברקל את אלהו, שאמר (מ"א
ג, י) עבדים קבאים לו, וכו'. צויתי את כבוד שלא מזיך לבניינה
מושאל ונזרחה, צויתי את קאניות שלא בזק את הארץ, צויתי את
השמים שיפתחו לקול יוחאל, שאמר (יוחאל א, א) עצהו השמים,
 וכו'. צויתי את תרג שמייא את יונתן, שאמר (יונה ב, י) זילמר ה'
לרג וינא את יונתן.

(אלא ? יונתן יט, ט)

צורה דברים נבראו בארב שפת בין נשים
לאלו סן, פ' הארץ, ופ' תבאה, ופ' לאחון, ומקשות,
ומפלה, ופפאה, ופשיר, ומגבב-ומבקבב, ומלוחות.

(א) אלא ? יונתן יט, ט)